

Denne Uskyldighedens tavse Anklage blev ikke ubemærket af Per. Med al sin Trang til Fortrolighed og Venskab vidste han pludselig intet mere at sige dem. De stod der uhjælpelig fremmede overfor hinanden og følte sig trykket af hinandens Selskab.

Saa sagde Per kort Farvel, slog ud med Haanden og gik bort.

Men da han sad i Vognen, overvældedes han helt af sine Følelser. Trods sit Løfte til Jakobe vilde han ikke tage tilbage til Skovbakken. Han var kommen i Vildrede med Hensyn til sig selv, og Jakobe kunde i dette Tilfælde ikke hjælpe ham. Han vilde blive her i Byen og se at komme til Ro ved sit Arbejde. Eller han vilde kaste sig ud i Forlystelser og — om fornødent — sløve Hjernen ved Drik for at blive sig selv kvit en lille Tid.

Som den Lykkens Fostersøn, han nu engang var, fik han imidlertid paany en Haandsrækning af sin guddommelige Beskytterinde. Hjemme paa Hotellet ventede der ham en Overraskelse, der virkede som en Sprængbombe paa hans Stemning. Portneren bragte ham et Visitkort, hvorpaa der stod: C. F. Bjerregrav, Ingeniøroberst.

»Har den Herre været her?«

»Ja, det er vel en Timestid siden. Han skrev vist noget bag paa.«

Per vendte Kortet. Der stod: »En gammel Veteran ønsker Dem Held og Lykke til Deres patriotiske Kamp.«